

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUĂ

115

Zeita de aur

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 115.

ZEIȚA DE AUR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0
V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. SPRE KALAHARI.

DOCTORUL BERTRAM își urmă povestirea:

— «Miriapozii africani sunt mult mai neplăcuți decât lei - zise Marian.

Spunând acestea privi cu compătimire la profesorul american care zăcea gemând în tufișul de lângă pârau.

— Da, trebuie să fie dureri groaznice - încuviințai eu - Therry e doar un bărbat voinic și cu toate astea numai atingerea acestei insecte veninoase l-a doborât.

— Întocmai - încuviință Marian - e lucru cunoscut că atingerea miriapodului provoacă dureri cu adevărat de neînchipuit.

— Probabil că efectele vor stăruia mai multă vreme - zisei eu - și în timpul ăsta vor fi dispărut fără urmă hererosii, care au luat prețioasa statuie de la cei patru bușmatii. Păcat că se pierde acest obiect de mare preț!

— Așa e! - zise Marian - hererosii vor scoate pietrele scumpe și le vor vinde; prin asta firește că minunata statuie își pierde valoarea ei de obiect antic.

— Și aurul îl vor topi? adăugai eu. Îți vine să turbezi, nu alta, gândindu-te că o astfel de operă de artă, veche de sute de ani, a încăput pe mâinile unor barbari.

Clătinând capul, Marian privi iarăși la profesor, care se zvârcolea acum de durere. Deși Pongo adusese buruieni răcoritoare și vindecătoare, grozava otravă a miriapodului nu putea fi înlăturată atât de ușor.

Deodată Therry deschise ochii și zise cu glas slab:

— Domnilor, deocamdată eu nu-s bun de nimic. Știu că trebuie să mai dureze mult timp până să dispară efectele otrăvitoare ale miriapodului. Dar în nici un caz prețioasa statuie care mi-a fost dăruită de indian nu trebuie să rămână în mâinile hererosilor. La prea multe primejdii ne-am expus de dragul ei în orașul acela străvechi. Dv., domnilor, v-ați avântat în această aventură numai de dragul meu. Acum sunt sătul de Africa și mă voi înapoia în patria mea. Dar nu-mi refuzați o rugămintă... vă dăruiesc statuia. Căutați să scoateți obiectul de preț din mâinile hererosilor. Pe mine, însă, lăsați-mă aici, dați-mi ceva merindei și peste câteva zile voi fi în stare, sper, să pornesc înapoi la drum.

Privii înmărmurit la Marian. Darul profesorului era într-adevăr de mare preț, căci străvechea statuie reprezenta o valoare neînchipuită. Puteam noi, însă, crede ce spunea profesorul? De sigur că din pricina durerilor grozave pe care le îndura, Therry nu mai știa ce vorbea.

Și Marian găsi îndată cuvintele potrivite:

— Domnule profesor, rămânem cu d-ta și vom lua înapoi statuia de la bandiți numai pentru d-ta. Chiar dacă ne-o vor lua înainte eu câteva zile, tot îi vom ajunge noi în cele din urma. Principalul lucru e acum să te însănătoșești.

Therry se ridică într-o rână, schimonosindu-se de durere și răspunse:

— Domnule Farrow, nu glumesc și nici nu aiurez. D-tale și d-lui Bertram vă dăruiesc statuia. Chiar dacă m-aș însănătoși repede, nu m-aș gândi să-i urmăresc pe hererosi. Părăsiți-mă aici și fiți siguri că voi găsi drumul. Dar statuia să n-o lăsați în mâinile bandiților.

— Bine, domnule profesor – răspunse Marian – primesc darul d-tale și-ți mulțumesc călduros. Ne vom sili din toate puterile să-i ajungem pe hoți, dar datoria de oameni ne obligă acum să ne îngrijim întâi de d-ta.

— Vedeți că eu va trebui să mai zac câteva zile – răspunse profesorul – și în vremea asta hererosii câștigă timp. Zău, lăsați-mă singuri.

— Asta nu se poate! făcu Marian. Căci chiar dacă te vei însănătoși, vei avea de luptat cu multe greutăți până să ajungi la orașul cel mai apropiat. Până la Leysdorp, de pildă, trebuie să faci un marș de vreo șaiszeci de kilometri, deoarece trebuie să ocolești munții Zutpan și terenul acesta dinaintea noastră e populat de lei și leopardzi.

— Așa e, la asta nu m-am gândit, zise Therry dar atunci înseamnă că trebuie să rămân mai mult timp aici. Nu-mi lipsește nimic și dacă îmi veți lăsa merinde și cu ce să pot face foc, aș putea sta aici săptămâni întregi. Când voi fi sănătos, fac cei șaiszeci de kilometri în două zile.

— Domnule profesor – spuse Marian, cu toată seriozitatea – nu-s decât vreo câteva, ceasuri de când ai simțit înțepătura miriapodului și pricina acestei nenorociri a fost leul care ne-a silit să ne ascundem în tufiș. Dacă vei fi amenințat acum de alt leu, nu te mai poți apăra și dacă se stinge focul d-tale de lagăr, ți-e cu neputință să te aperi. Prin urmare, nu te poți lipsi de sprijinul nostru.

— Și în vremea asta se fac nevăzuți ăia cu statuia – spuse Therry – ceea ce nu vreau cu nici un chip să se întâmple. N-ar fi cu putință, domnilor, să vă despărțiți? Ar fi deajuns ca unui din dv. să rămână cu mine, iar ceilalți să pornească în urmărirea negrilor.

Asta era o idee nouă și cu mă grabii să spun:

— Mariane, eu cu Pongo mă voi lua după hererosi și vom lăsa urme lămurite, ca să te poți tine după noi. Tu ești doar mai în măsură ca mine să străbați singur ținuturile sălbatece, ca să ne poți ajunge din urmă.

— Asta ai spus-o bine – râse Marian – dar aș ține mult să fiu și eu de față la urmărirea hererosilor. Și cred că și tu vei putea tot atât de bine să recunoști urmele pe care le vom lăsa noi doi – adică eu și Pongo.

Nu prea mă împăcăm cu propunerea aceasta și de aceea zisei:

— Mariane, știi doar foarte bine ca atunci când sunt de unul singur, n-o pot scoate la capăt așa cum ești tu în stare. Și cu sprijinul lui Pongo

al nostru nu mai încape îndoială că voi rămâne pe urmele hererosilor.

— Domnilor, vă rog să mă lăsați singuri interveni Therry. Dacă vă despărțiți de dragul meu, vă îngreuiati numai urmărirea bandiților. La asta nici nu m-am gândit înainte, când am făcut propunerea. Dar zău că nu știu cum să facem ca să fie bine! Oare, cu sprijinul d-voastră, n-aș putea lua parte și eu la urmărirea hererosilor?

— Cu neputință, răspunse Marian. Cel puțin trei, patru zile trebuie să rămâi aici, până să te poți gândi a întreprinde un marș mai lung. Vom face deci așa cum am vorbit și ne vom despărți. Robert, cel mai bun lucru ar fi să tragem la sorti. E vorba numai de noi doi, căci Pongo trebuie să ia parte neapărat la urmărirea hoților.

— Bine, să tragem la sorti! încuviințai. Așa dar, domnul profesor să ia în mână două fire de iarbă de lungimi diferite. Acela care-l trage pe cel mai scurt, rămâne aici.

Marian încuviință și rupse două fire de iarbă pe care le înmână profesorului. Traserăm și... cel mai scurt îmi veni mie. Eram dezamăgită, nu e vorbă, dar n-aveam încotro.

— Ascultă ce-ți spun, Robert! mă dăscăli Marian. După ce-l vei fi dus pe domnul profesor la Leysdorp, o iei mai întâi drept către apus, spre orașul Pietersburg. Cotești apoi puțin spre nord-vest și vei da neapărat de urmele noastre. Presupun că hererosii se vor îndrepta mai întâi spre Șoșong, în Beciuanul englez. Într-acolo trebuie să mergi și tu și la politia locală îți voi lăsa de veste încotro ne-am dus. D-tale, domnule profesor, îți doresc grabnică însănătoșire și, ca încheiere, primește încă odată, te rog, călduroasele mele mulțumiri pentru prețiosul dar.

— N-ai pentru ce, zise Therry. D-voastră sunteți doar cei dintâi, după mine, cărora li se cuvine statuia.

Întinse mâna lui Marian și lui Pongo, apoi cei doi camarazi se despărțiră de mine și porniră spre apus. Privii după dâșii, până se pierdură în zare.

Abia după aceea chibzuii asupra situației mele, care nu era chiar atât de simplă.

Pentru moment stăteam bine acolo, aveam. Lângă noi apa, eram apărați de tufșuri înalte și nici lipsă de carne nu vom duce, căci de jur-împrejur, în stepă, erau antilope cu nemiluita.

Doar lei ar îi putut să ne devină supărători; căci erau în număr mare prin meleagurile acelea.

În primul rând trebuia să vânez acum o antilopă ca să avem ce mânca în ziua aceea.

Nici nu avui nevoie să părăsesc tufșurile ocrotitoare, căci după plecarea lui Marian și a lui Pongo, fricoasele animale se apropiară de apă, de care fugiseră înainte, când făpturile celor doi camarazi ai mei ieșiseră dintre tufe.

Spusei profesorului să nu se sperie când va auzi împușcături, apoi ma lăsaî în genunchi la marginea tufelor și așteptai. Curând veni o

antilopa și când fu la optzeci de metri, trăsei. Animalul mai făcu câțiva pași, apoi căzu grămadă. Spusei lui Therry cum stăteau lucrurile, îmi lăsaî pușca acolo și ieșii în stepă ca să tai cele mai bune bucăți de carne din vânat.

Era o muncă grea să rostogolești cogeamite animalul în arșița soarelui și trecu un ceas până ciopârțisem antilopa și înfășurai carnea în pielea de care o jupuisem.

Trăsei pachetul greu după mine și răsuflai ușurat când ajunsei îndărăt la tufișuri.

Întâmplător privi încă odată deasupra stepei și zării departe în zare puncte mici care se apropiau dinspre Nord. Adusei repede carnea în lagărul nostru și după ce spusei profesorului ce are de făcut mă dusei iarăși la postul de observație.

În cele din urmă îmi dădui seama că punctele acelea erau două căruțe mari, trase de câteva perechi de boi fiecare.

Vesel alergai la profesor și-i împărtășii vestea. Acum puteam nădăjdui s-ajungem peste două zile, la țintă, adică la Leysdorp, dacă ne vor îngădui să ne urcăm în căruțe.

După însă vreo două ceasuri până se apropiară acestea. În fruntea celor două căruțe, călărea, pe un catâr voinic, un tânăr, care când dădu de resturile antilopei răpuse de mine, sări sprinten din șea.

Apoi zări urma lăsată de târâtul pachetului greu, aruncă o privire spre tufele apropiate îndărătul cărora mă aflam și în clipa următoare smulse pușca de la oblâncul șei.

Trebuia să înlătur orice dușmănie chiar de la început, de aceea ieșii îndată din frunziș și strigai ceva, ridicând brațul drept în semn că n-aveam gânduri rele.

Călărețul se săltă iar pe catârul său și veni în galop spre mine. Când ajunse aproape își opri animalul și strigă în englezește:

— Bună ziua, domnule! Ești vânător?

— Da și mă numesc Bertram – răspunsei politicos – aș avea o mare rugămintă către d-ta, domnule. Tovarășul meu, un profesor american zace aici, rănit de un miriapod. Ai fi dispus să-l iei în căruță până la Leysdorp?

— O! Un miriapod! exclamă străinul, speriat. Asta, e rău – bietul om trebuie să îndure dureri grozave! Firește că-l voi lua. Nădăjduiesc să fiu mâine seară în Leysdorp. Îmi permiți să ma prezint: numele meu e Hendrik.

Din acest nume recunoscu că aveam de-a face cu un urmaș al vechilor Buri. Deoarece știam bine olandeza, începui să-i vorbesc în limba maternă, lucru de care el fu foarte bucuros.

Chibzuisem repede ca n-aveam nevoie să plec și eu la Leysdorp, căci profesorul se afla sub pază bună alături de tânărul și energicul Bur.

Marian și Pongo mi-o luaseră înainte cu câteva ceasuri numai, timp pe care l-aș fi putut câștiga dacă mă grăbeam. De aceea zisei:

— Domnule Hendrik, ți-aș fi foarte recunoscător dacă l-ai lua pe seama d-tale pe profesor. Doi camarazi ai mei au plecat acum câteva ceasuri spre Apus, cu niște afaceri importante, în vreme ce sorții au hotărât ca eu să rămân lângă bolnav. Dacă mi-ai lua grija asta de pe cap, aș putea porni fără zăbavă după camarazii mei.

— Cu dragă inimă, domnule Bertram - se grăbi să răspundă tânărul - îl voi îngriji cu toată luarea-aminte pe bolnavul dumatăle.

Îl mulțumii călduros lui Hendrik, mă înapoiai la profesor și-i spusei cum stau lucrurile. Therry fu și el foarte bucuros că nu trebuia să-mi mai pierd vremea.

După ce îmbucărăm ceva, veni Hendrik cu patru cafri care duceau o pătură groasă de lână. Îl însoții pe Therry - pe care negrii îl duceau pe pătură până la căruțe și după ce mă încredințai e în bună regulă, pornii spre Apus.

Marian și Pongo aveau un avans de vreo patru ceasuri și jumătate. E drept că trebuiseră să piardă timp cu vânatul pentru masa de prânz, dar pentru a-i ajunge trebuia să merg totuși cât mai repede.

Dacă mergeam de-a dreptul spre apus, trebuia să dau de orașul Șoșong care, în linie aeriană, era la trei sute cincizeci de kilometri depărtare. Până acolo aveam de străbătut mai mult stepă deschisă, uneori asemănătoare deșertului. Într-un rând urma să trec peste un afluent mai mare al lui Limpopo și mai târziu chiar fluviul acesta.

Aveam de străbătut așa-zise „ținuturi de sete”, căci deși Limpopo și afluenții săi aveau pentru moment o cotă destul de ridicată, probabil datorită ploilor. — Mai încolo apa lipsea.

Dacă mergeam cu un car cu boi, aș fi străbătut noaptea aceste „ținuturi de sete”, dar acum nu puteam face asta, de teama animalelor de pradă.

Pana seara puteam face vreo cincisprezece kilometri și dacă nu dădeam de unul din acele șesuri întinse, acoperite cu tufe de scaieți cât un stat de om, aș fi putut merge și noaptea ca să găsesc lagărul camarazilor mei.

Această perspectivă ispititoare îmi dădu puterea să grăbesc pasul, deși soarele dogorea cumplit.

Dar a fost să fie să n-am noroc în ziua aceea. Când mai era vreo jumătate de ceas până să se întunece, nimerii într-unul din acele temute șesuri acoperite de tufe de scaieți, care părea să se întindă cale de kilometri.

Înainte vreme aceste câmpuri erau spaima călătorilor. Câte unul pătrundea doar câțiva pași în desișul acesta și nu se mai întorcea.

Era găsit sfâșiat de fiare, sau nu-l mai găseau deloc.

Din nefericire, nu văzui nici o movilă de pământ, de pe care să pot cuprinde cu privirea câmpia și să pot zări, pe întuneric, lumina focului din lagărul camarazilor.

Marian cu Pongo trebuiau neapărat să fi trecut prin câmpia asta, căci

ea se întindea la nesfârșit spre Nord și Sud.

Așa dar trebuia să rămân peste noapte acolo și să găsesc un adăpost. Pentru unul singur nu era deloc simplu înnoptatul în locul acela, căci câmpul cu tufe ascundea multe fiare primejdioase.

Cu multă băgare de seamă pătrunsei în desiș și în cele din urmă găsii o rariște mărișoară, care părea potrivită pentru scopul meu.

II. O AVENTURA.

TOCMAI APRINSESEM FOCUL când se lăsă și noaptea.

După ce îmbucai ceva, ascultai cu încordare în juru-mi. O viață tainică domnea pe acolo. Bufnițele gemeau, pe undeva un porc mistreț râcăia pământul, un animal trecea prin luminiș fără să arunce o privire spre focul meu. Și știam bine că mulți ochi aruncau priviri sperioase printre tufe spre foc și spre făptura mea.

Devenii foarte neliniștit și-mi simți inima încleștată. Să fi fost presimțirea unei primejdii apropiate?

Deodată tresării speriat. Îndărătul meu foșniseră crengi. Nu putea fi o antilopă sau altă sălbăticiune asemănătoare, cu atât mai puțin un tigru care se furișează fără zgomot prin desișul cel mai încălzit.

Nu putea fi decât un om. Dar cine să se strecoare noaptea prin primejdiosul desiș?

Fără să vreau mă târâi dinspre foc spre partea stângă a luminișului. Cu picioarele înainte mă strecurai între două tufe, așa fel încât puteam cuprinde cu privirea luminișul prin crengile cele mai de jos.

Se scurseră câteva minute. Începui să mă socotesc drept prost că mă speriasem de un zgomot și mă lăsasem îndemnat la fugă. Nu numai atâta, ci mă vârașem și într-o situație primejdioasă. Dacă mă înhăța acum pe la soațe un tigru, eram pierdut. Și afară de fiare de pradă, mai erau șerpi veninoși, scorpioni și miriapozii.

Ce mă făceam dacă mi se întâmpla ce i se întâmplase profesorului? Atunci urma să rămân acolo zile de-a rândul, fără nici un ajutor.

Auzii trosnete ușoare deasupra mea în copaci; să mă și fi zărit vreun oaspete primejdios?

Luai hotărârea să rămân acolo numai câteva minute, ciulind urechile, apoi să mă înapoiez la foc. Începui să număr secunde. Când ajunsei la treizeci, tresării speriat și holbai ochii spre tufa lângă care stătusem înainte cu spatele. De acolo venea iarăși un zgomot slab, abia auzit.

Căscai ochii și mai mari căci văzui acum o mișcare printre crengi, aproape de pământ; trebuia să fie vorba, deci, de un animal foarte mic. Sau de un om care se târa pe burtă...

Îmi făcui imputări amare că nu mă gândisem să iau revolverul în mână când mă strecurasem acolo unde eram. Acum era prea târziu,

căci aş fi făcut zgomot dacă mă mişcăm.

În clipa următoare văzui un cap ivindu-se ca o nălucă printre crengi şi care făcea o impresie sinistră în lumina focului.

Era capul unui negru: dinţii şi albul ochilor, sclipeau de te îngrozeau din negrul chipului său fioros. Văzui lămurit o expresie de dezamăgire şi mirare pe faţa lui, nevăzând pe nimeni lângă foc.

Cu siguranţă că în alte împrejurări m-aş fi bucurat să găesc un tovarăş în această sălbătăciune feroasă. Dar acum aveam simţământul neplăcut al unei primejdii ameninţătoare şi hotărâi să-l iscodesc pe negru, înainte de a-l striga.

Tocmai faptul că se furişase singur prin desiş, pe întuneric, mă intriga. Căci, de obicei, negrii se feresc foarte mult să umble noaptea, temându-se nu atât de fiare de pradă, cât de tot soiul de duhuri scornite de închipuirea lor. Aşadar, sau aveam de-a face cu mai mulţi negri, sau omul acesta lucra din însărcinarea unor Albi, cari, în cazul acesta, nu puteau avea gânduri bune. Altminteri ar fi venit făţiş la foc şi-ar fi trimis iscoada asta vicleană.

Devenii foarte bănuitor, căci statuia atât de preţioasă, care se afla acum în mâinile hererosilor, va aduce pretutindeni nenorocire după sine. Nu se putea oare ca vreo bandă de tâlhari de rasă albă să fi aflat de statuie şi să fi pornit acum vânătoarea după ea?

Şi hererosii o văzuseră numai întâmplător, când cei patru cafri o contempleră la focul de tabără. Şi imediat se şi făptuiseră crime din pricina ei. Poate ar fi fost mai bine dacă statuia ar fi rămas în oraşul scufundat, clădit de indieni cu sute de ani în urmă.

Toate aceste gânduri îmi trecură prin minte, în vreme ce priveam cu ochii holbaţi la negru. Pe mine nu mă puteau zări, căci faţa mea era acoperită de o creangă înfrunzită şi eu priveam numai printre frunze.

Negrul se furişă înainte cu băgare de seamă şi iscodind în jurul său. Se târî ca un şarpe până la foc, unde se ridică brusc.

Era un cafru nu prea înalt, dar lat în spete şi vânjos. Trebuia să fie foarte puternic.

Din fericire, nu purta la brâu altă armă decât un cuţit, ale cărui plasele se vedeau afară. Dacă venise singur, n-aveam ce mă teme de el, deoarece cu armele mele eram mai tare ca dânsul.

Se târî în jurul focului şi descoperi deodată raniţa mea, pe care n-o putusem lua când mă retrăsesem. Puşca însă o aveam cu mine.

Când văzu raniţa, cafrul smulse îndată cuţitul de la brâu, apoi îşi plimbă ochii împrejur. Nu era greu să priceapă ca stăpânul raniţei se pitise pe aproape - sau putea presupune că fusese târât de vreun leu sau leopard.

Negrul rămase nemişcat, ca cioplit în piatră. Numai capul şi-l mişcă, rotindu-l încetişor încoace şi încolo şi ochii-i sclipitori sfredeau fiecare tufă.

Se scurseră astfel câteva minute, când se petrecu ceva grozav. Un

foșnet se auzi în tufa din fața focului, un trup vărgat țâșni ca o săgeată prin luminiș și în clipa următoare cafrul căzu grămadă, izbit de laba unui leopard uriaș.

Dar fiara își găsisese un potrivnic primejdios. O clipă numai ținu amețeala cafrului, care apoi se apucă la trântă cu fiara.

Trăsei repede revolverul, dar nu putui interveni, de teama să nu-l nimeresc pe negru.

Cele două trupuri se rostogoleau în luminiș și în repetate rânduri văzui cuțitul negrului sclipind în aer, dar de fiecare dată laba fiarei se repezea deasemenea.

Pufăitul leopardului deveni din ce în ce mai neregulat. O dovadă că fusese rănit de cuțitul negrului. Dar și acesta scotea din când în când gemete de durere.

Lupta se sfârși repede. Trupul leopardului se rostogoli în lături, se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemișcat. Cafrul zăcea lângă el, gemând.

Aș fi putut ieși acum din ascunzătoarea mea, dar un glas lăuntric mă preveni să nu fac asta. N-aș fi putut să-i viu în ajutor cafrului, căci îmi lipsea apa cu care să-i spăl rănille.

Se scurseră câteva minute și deoarece nu se auzi nimic ce mi-ar fi dat de bănuț, începui să mă strecur afară printre tufe.

Dar abia scosesem jumătatea trupului, când o mișcare la stânga mea îmi atrase, luarea aminte spre partea aceea a luminișului.

În clipa următoare ridicai revolverul, căci pe acolo venea un al doilea trup vărgat și tovarășul leopardului ucis se afla doar la câțiva pași de mine.

Părea să fie soața, căci era ceva mai mică. Pentru moment stătea nemișcată, astfel că putui ținti drept în ochiul stâng și trăsei de două ori la rând.

Trupul fiarei se rostogoli în lături, se zbătu câteva clipe, apoi rămase țeapăn.

Ieșii cu totul afară din tufiș, mă ridicai și, cu arma pregătită, îmi încordai auzul.

Câteva minute statui astfel, apoi rămăsei încredințat că pentru moment n-aveam de ce mă teme. Ațâtai repede focul, apoi mă îndreptai iar spre cafrul care continua să geamă. La lumina lămpii mele de buzunar îmi dădui seamă că nu mai aveam ce să-i ajut. Era pe moarte. Dinții și ghearele leopardului îi sfâșiaseră bucăți de carne și numai puterii sale neobișnuite datora faptul că mai trăia.

Privi cu ochi sticloși în lumina lămpii, încercă să se ridice și bolborosit:

— Jim Randle.

Apoi un fior îi străbătu trupul, mai gemu odată și căzu pe spate.

Privii gânditor mortul, care în ultima clipă dusese mana la piept, cu o mișcare încordată.

Poate că asta nu mi-ar fi bătut la ochi, dacă ar fi avut răni acolo sau ar fi dus mâna la inimă. Dar dusesse mâna dreaptă la partea dreaptă a pieptului, ca și cum ar fi vrut să ascundă sau să scoată ceva de acolo.

Descoperii apoi un șnur negru care abia se deosebea de pielea de aceeași culoare și încercai să desfac pumnul Cafrului. Lucrul nu era însă atât de lesne de făcut, căci mortul părea că nu vroia să dea drumul unui lucru pe care-l ținea strâns.

Avui mult de furcă până să-i descleștez degetele și după ce izbutii în cele din urmă, rămăsei în mână cu un obiect mic și moale, pe care, fără să stau la gânduri, îl rupsei din șnurul negru, îl vârâi în buzunar, apoi rostogolii în desiş trupurile cafrului și al celor doi leoparzi. După aceea mă înapoiai la foc și mă așezai pe locul meu dinainte.

Încetul cu încetul începui să-mi recapăt liniștea. Luai hotărârea să dorm nițel, căci aveam nevoie de puteri pentru a doua zi.

Tocmai vroiam să mă întind, cu ranița drept căpătâi, când îmi adusei aminte de obiectul pe care-l smulsesem din mâna mortului.

Era o bucățiță de piele strânsă în patru și cusută. În alte împrejurări nici nu i-ași fi dat atențiune, presupunând că e vreo „vrajă” a negrilor, dar acum eram curios, căci îmi adusei aminte de ultimele cuvinte ale cafrului. Jim Randle – să fi fost stăpânul lui?

Privii cu luare aminte bucata de piele și băgai de seamă că era jupuită de curând. Cafrul va fi atârnat săculețul la gât în ajun și presupusei că în el se afla o scrisoare pe care trebuia s-o ducă grabnic celui în drept.

Tăiai ața cu care erau cusute marginile, bucății de piele, o desfăcui și scosei dinăuntru o scrisoare în limba engleză. Din ce în ce mai mirat, citi:

„Dragă Jim,

Vești importante. Wilkens și fratele lui au fost ridicați. Doi călători cu un negru uriaș i-au adus pe Askari în ascunzătoarea noastră. Profesorul e și el liber. Eu am mai putut fugi, dar m-am aținut prin apropiere și am pândit. Mala și Seva, cei doi cafri credincioși, mi s-au alăturat.

Când soldații s-au retras, călătorii și profesorul s-au dus spre colinele acelea vechi despre care îți vorbisem adesea. Au intrat acolo și trebuie să li se fi întâmplat ceva, căci după trecere de câteva ceasuri au apărut deodată cu un om îmbrăcat în alb și au pornit în goană. Colinele au început apoi să fumege și s-au prăbușit.

Omul îmbrăcat în alb fu ucis de o săgeată otrăvită a unui cafru, iar acesta a fost omorât, cu sulița, de negrul uriaș care însoțea pe cei doi călători. Eu cu Mala și Șeva eram de față și putui vedea și auzi totul. Asta a fost bine, căci acum vine partea însemnată.

Străinul din oraș – era un indian – dăruî profesorului o mică statuie care fusese furată de patru cafri din mijlocul colinelor. Călătorii primiră însărcinarea să o ia neapărat înapoi de la hoți, căci ea era neprețuită.

Firește că ne luarăm după călători și după, multe zile văzurăm focul de lagăr al cafrilor. Călătorii căutară să se apropie, eu de asemenea și deodată o bandă de hererosi atacă pe cafri, măcelărindu-i. Cu prilejul acesta văzui scânteierea orbitoare a numeroaselor pietre prețioase cu care era împodobită statuia.

Asta ar fi ceva pentru noi, dragă Jim, cad hererosii se vor îndrepta spre țara lor și vor trece pe la noi. Statuia merită să ne ocupăm de chestie.

Profesorul a fost mușcat de un miriapod; călătorii s-au despărțit, căci unul din ei trebuia să rămână cu bolnavul.

Am dat lui Mala și lui Șeva câte o scrisoare lămuritoare pentru tine. Și noi ne-am despărțit, deoarece cred că pentru un om singur e mai lesne să străbată ținutul dinaintea noastră: avem, toate motivele să fim cu mare băgare de seamă.

Afara de asta, acum trebuie ținuți sub observație hererosii și cei doi călători. Dacă totul merge bine, nădăjduiesc să te întâlnesc peste vreo două săptămâni. Altminteri te va găsi Mala sau Șeva. În orice caz trebuie să știi cum stau lucrurile.

Sunt vreo douăzeci de hererosi, cu care o veți scoate la capăt voi șase. Când vom trece de Șoșong, ne vom întovărăși din nou și-i vom urmări împreună pe hererosi. Dacă ajungem însă în apropierea cuibului nostru, atunci trimit pe Mala înainte. Ei va izbuti lesne să-i întrecă pe hererosi.

Așa dar, peste paisprezece zile; să nădăjduim ca în curând vom avea statuia. Cred că atunci ne vom putea lăsa de meserie.

Salutari la toți, Joe”.

Rămăsei înmărmurit citind scrisoarea aceasta. Aventura noastră la fluviul Sabi fusese deci observată în amănunțime și cel ce scrisese scrisoarea se afla chiar îndărătul nostru când hererosii atacaseră pe cafri. Și noi nici nu știussem în ce primejdie pluteam și din partea aceasta! Căci fără îndoială că Joe acela stătea în legătură cu o bandă care își făcea mendrele prin partea apuseană a Africii de Sud.

Prețioasa statuie era iarăși în mare primejdie, deoarece hererosii nu erau nici pe departe dușmani atât de periculoși ca bandiții aceștia. Lucrul acesta îl exprimase și foe când scria că cei șase tovarăși ai săi vor sfârși repede cu cei douăzeci de Hererosi.

Împăturii cu grija scrisoarea, o pusei în brâu și mă întinsei să dorm.

III.

SPRE ȘOȘONG.

DUPĂ CUM PREVĂZUSEM, aproape la fiecare două ceasuri frigul nopții mă trezea și trebuia să întetesc focul din nou. Ascultam cu încordare și când mă încredințam că nu se aude nimic suspect, mă

culcam iarăși.

În cele din urmă se lumină de ziuă.

Îmbucai ceva la repezeală, încărcai apoi ranița în spinare și pornii spre apus.

Drumul era nespus de greu. Ca într-un labirint trebuia să-mi cresc calea printre tufele de scaieți și din pricina asta înaintam foarte încet.

Curând de tot eram learcă de sudoare, căci soarele dogorea grozav și printre tufele înalte domnea o căldură de nedescris.

Gâfâind, mergeam tot înainte. Trebuia neapărat să-l ajung pe Marian și Pongo, înainte ca ei să ajungă în ținutul primejdios unde stăpânea banda lui Jim Randle. De vreme ce Joe, cel ce scrisese scrisoarea, credea că va ajunge acolo peste vreo paisprezece zile, însemna că cuibul lor se găsea la vreo șapte sute kilometri depărtare.

La amiază făcui iar popas într-un mic luminiș, băui restul de ceai și mâncai cea din urmă bucata de carne. După masă trebuia să răpun vreun vânat și spre seară nădăjduiam s-ajung la afluentul lui Limpopo.

Fără și mai pierd vremea, pornii iar la drum.

Să tot fi mers vreo trei ceasuri – așa dar făcusem ca la jumătatea drumului – când dădui de o gazelă, pe care o împușcai.

O jupuii repede, tăiai părțile cele mai bune de carne, le împachetai în piele, apoi grăbii pasul și mai mult, căci trebuia să recâștig jumătatea de ceas pierdută.

După un ceas de mers, tufele de scaieți încetară și începură tufele dese de Manipa, care dovedeau apropierea apei. În cele din urmă, cu o jumătate de ceas înainte de a însera, ajunsei la fluviu.

Găsii repede un loc potrivit pentru lagăr, între trei palmieri, aprinsei un focșor și în curând ceaiul fierbea.

După ce sorbii băutura întăritoare, îmbucai puțin din carnea gustoasă de gazelă și din ce-mi rămăsese făcui pastrama ca să am pentru a doua zi. Apoi începui să chibzuiesc în ce fel voi putea trece în ziua următoare fluviul.

Desigur că mișunau crocodili într-însul, ceea ce ma va împiedica să-l trec înot. Apoi însă îmi adusei aminte că în vreme de iarnă – era iarnă acolo pe atunci – fluviile scad tot atât de repede noaptea, pe cât se umflă când se întâmplă o rupere de nori. După douăsprezece ore ar fi fost cu puțință să pot trece cu ușurință fluviul.

Ca și în noaptea trecută, luai hotărârea să bizui numai pe propria mea energie ca să mă trezesc la răstimpuri regulate. Trebuia să îngrijesc însă de combustibil îndestulător și începui să tai crengi din tufe.

Cu îndeletnicirea asta mă depărtai tot mai mult de foc. Deodată – eram la vreo treizeci de metri spre sud de el – descoperii un punctuleț în depărtare.

Fluviul făcea o cotitură spre apus, astfel ca știai imediat că și acolo, jos, ardea un foc de lagăr. Din fericire alesesem locul de popas în așa

fel, încât copacii înalți nu lăsau să se vadă flacăra focului meu care, de altfel, era foarte mic, pe când cel de jos părea să ardă cu toată puterea.

Mă gândii îndată la Marian și Pongo și vrui să alerg spre malul îndepărtat – dar îmi spusei îndată că tovarășii mei nu vor fi în nici un caz atât de neprevăzători.

Ei n-ar fi aprins un foc atât de mare, care să-i trădeze, cu atât mai mult că se aflau în urmărirea hererosilor. Pe de altă parte era aproape cu neputință ca eu să-i și fi ajuns – dacă nu cumva înaintarea le fusese împiedecată de apa umflată.

Mă gândii apoi la Joe, cel ce scrisese scrisoarea. Se prea putea să fie el, căci cu siguranță că dânsul n-avea încă experiența cum trebuie să se poarte în ținuturile sălbatice și de aceea aprinsese focul acela uriaș.

Oricum ar fi fost, trebuia să mă încredințez cine sunt vecinii mei. Prea ușor nu era să mă strecur printre tufele dese. Totuși, n-aveam încotro și încetul cu încetul mă apropiai până la vreo douăzeci de metri.

Privind printre tufe, văzui îndată că omul care înnopta acolo la fluviu, făcuse o greșală foarte mare, căci își alesese un loc de popas unde era o adăpătoare pentru animale.

Asta era lesne de recunoscut după, pământul bătătorit pe care trecuseră cu siguranță mii și mii de antilope.

Până jos la mai era o potecă lată și bătătorită printre tufe. Văzui acum lămurit, în lumina focului, o făptură care se îndeletnicea cu pregătirea mâncării. În asemenea împrejurări puteam să mă furișez până acolo.

Ocrotit de pâriala focului mersei fără grijă de zgomotul pașilor mei și când ajunsei aproape rămăsei în loc ca împietrit: la asta nu m-aș fi așteptat, deși văzusem multe până atunci.

La foc stătea o tânără fată care își încălzea o cutie de conserve. Nelămurit, zării lângă ea o raniță mică și o flintă. Din brâul de piele ieșeau mânerul a două pistoale și al unui cuțit.

Purta îmbrăcăminte bărbătească, pălăria moale și-o pusese jos. Altminteri nici nu i-aș fi putut recunoaște îndată sexul, căci chipul ei energic avea trăsături aproape bărbătești.

Cu siguranță că era vorba de vreo americanca doritoare de aventuri, care făcuse probabil vreun rămașag să străbată singură primejdiosul continent negru.

O văzui luând de pe foc cutia de conserve și mișcarea asta a ei mă trezi din încremeneală.

Pașii repede înainte, fără să mă gândesc că urmam să țin revolverul pregătit în mână. Pe când eram numai la trei pași de foc și vroiam să deschid gura, ea privi deodată în sus, ca și cum ar fi simțit prezența mea.

Apoi se petrecu ceva care mă surprinse peste măsură. Scoțând un strigăt, fata mă privi îngrozită, scăpă din mână cutia de conserve, apoi întinse brațele.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit – și abia apoi îmi veni în minte că țineam arma în mână.

O lăsați îndată în jos, mă înclinai și zisei, zâmbind:

— Te rog să mă ierți, duduie, că te-am speriat. Am vrut numai să mă încredințez cine înnoptează aici în pădure. Tabăra mea e ceva mai la nord și am zărit întâmplător lumina focului d-tale. Știi d-ta că te afli aici în cea mai mare primejdie?

În vreme ce vorbeam, fata lăsase brațele în jos. Chipul ei se luminea de un zâmbet și cu voce plăcută răspunse:

— Când te-am văzut ivindu-te brusc cu revolverul înaintea mea, e drept că m-am speriat grozav, domnule. Acum ști că ai de vecin un hoinar cu totul nevinovat. Am venit încoace cu gândul să vânez un soi rar de antilopă, de care se spune că se aține prin meleagurile acestea. Trăiesc de mulți ani singură în pustietăți și nu mă tem de nimic. De ce-aș fi primejduită aici?

— Pentru că te afli lângă o adăpătoare – răspunsei – când se va stinge focul, cu siguranță că fiarele îți vor face o vizită.

— Păi nici nu rămân aici – râse ea – am găsit în apropiere un loc foarte bun, unde nici un leu sau leopard nu-mi poate face nimic. Și nici un om – adaogă ea, ironic.

Băgai de seamă că, fără să prind de veste, își desprinsese revolverul și-l ținea în mână. Rasei și eu și zisei:

— Atunci iartă-mă că am vrut să te previn. De vreme ce ai găsit un loc atât de sigur încât ești acolo la adăpost chiar de oameni, atunci eu sunt de prisos aici. Îmi dai voie, deci, să mă retrag.

— Cu plăcere – râse ea – îți mulțumesc însă pentru grija ce mi-ai purtat-o. Ți doresc noapte bună, domnule...

Mă privi atât de întrebător, cu un ușor zâmbet ironic, încât oarecum stingherit, mă înclinai și zisei:

— Scuză, te rog, numele meu e Bertram. Din pricina surprizei de a fi întâlnit o fată singură aici, am trecut cu vederea această regulă de bunăcuviință.

— O, nu face nimic – spuse ea – eu mă numesc Randle. Păcat de cutia de conserve, acum trebuie să-mi încălzesc alta.

Privi cu părere de rău la cutia al cărei conținut se împrăștiase pe jos, astfel că, din fericire, nu observă tresărirea mea când îi auzii numele. Randle – acesta era doar numele pe care-l rostise cafrul muribund – Jim Randle, probabil șeful bandei cu pricina. Și fata asta să fi fost fiica lui? Sau poate era mai bătrână decât arăta și atunci era soția lui?

Ma silii să-mi păstrez calmul, căci fata ridica iar capul. Izbutii chiar să râd și zisei cu părere de rău:

— Regret din suflet că din vina mea ai pierdut bunătate de cutie cu conserve. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să-ți aduc o bucată din carne de antilopă. Abia azi după-amiază am vânat-o.

— Cu plăcere, răspunse ea. Dacă vrei să fii atât de amabil, cu atât

mai bine; pot economisi o cutie.

— Sunt îndată înapoi, duduie.

Alergai repede îndărăt, până găsii trecătoarea îngustă dintre mărăcini. Câtva timp trebuia să fiu singur cu gândurile mele, ca să chibzuiesc ce aveam de făcut.

Înainte de a trece gardul de mărăcini, privii încăodată înapoi: fata stătea liniștită la foc, dar se părea că-și ținea privirea întoarsă spre mine.

Intrai în pădurea întunecoasă și dibuii drumul îndărăt spre fluviu. Mintea lucra cu înfrigurare. Ce să fac acum? De sigur că fata avea de gând să meargă mai departe spre apus, ca să se întâlnească cu Jim Randle.

Ar fi fost cât se poate de bine să pot rămâne în apropierea ei, pentru că era de mare însemnătate pentru noi să cunoaștem ascunzătoarea bandiților.

Din scrisoarea lui Joe, pe care o luasem de la cafrul mort, reieșea limpede, că ei urmăreau cu tot dinadinsul să intre în stăpânirea prețioasei statui.

Fata, Joe și cafrul Șewa trebuiau și ei probabil să dea de camarazii mei, dacă urmau mai departe drumul spre apus.

Eram într-o situație destul de grea, căci pe de o parte vroiam să-i întâlnesc cât mai curând pe camarazii mei, iar pe de altă parte țineam să n-o pierd din ochi pe tânăra fată.

Poate că, prin întrebări meșteșugite aș fi putut scoate de la ea cam pe unde se afla tabăra lui Jim Randle și alunei, fără. Știrea fetei, i-aș fi putut urmări pe tovarășii mei și, ajungându-i, să-i previn.

În vreme ce chibzuiam astfel, ajunsei la focul meu care se stinsese aproape. Luai o bucată de carne și mă înapoiai repede la adăpătoare.

Cum trecui însă prin gardul de mărăcini văzui ca fata dispăruse. La asta nu m-aș fi așteptat!

De sigur că-și răsesse de mine, mă trimisese înapoi să aduc carnea și se folosise de prilejul acesta ca să alerge la ascunzătoarea ei. Atunci îmi unii veni în gând că s-ar fi putut să-l fi întâlnit pe Joe sau pe cafrul Șewa. În cazul acesta eram foarte amenințat, căci cei doi mă cunoșteau cu siguranță, din vedere.

Ma strecurai repede înapoi în pădure și alergai la lagărul meu, îmi luai ranița și pușca și stinsei de tot focul.

Îmi încordai auzul și neauzind nimic suspect, luai hotărârea să mă îndepărtez o bucată bună spre nord.

A doua zi dimineață voi regăsi cu siguranța urma fetei, căci până atunci n-ar fi putut trece fluviul. O chestie importantă era pentru mine acum focul de noapte; de aprins trebuia să-l aprind neapărat, altminteri aș fi avut vizita neplăcută a fiarelor. În cazul acesta, însă, exista primejdia ca fata, Joe sau Șewa să mă urmărească și să mă atace pe la spate.

Frământat de aceste gânduri îmi urmai drumul, pana mă poticnii de o rădăcină de copac și căzui în nas.

Măinile mele intrară cu prilejul acesta în niște plante înalte de cel puțin un metru, dintre care zdrobii câteva prin cădere. Atunci simții un miros ciudat și tare, pe care-l cunoșteam bine. Și imediat planul meu era gata făcut.

Erau buruieni pe care, ascultând de sfatul lui Pongo, le folosisem totdeauna ca apărare contra țânțarilor. Mă rostogolii cât putui în plante, îmi frecai fața și gâtul cu frunzele, strivite, apoi ma furișai mai departe, până ajunsei la un baobab uriaș – copac de pâinea maimuței.

Mă cățărai îndată într-însul, căutai o furcă de crengi pe care să mă pot așeza în voie, mă sprijinii cu spatele de trunchiul uriaș și astfel putui petrece noaptea în liniște.

A doua zi dimineața, înainte de a coborî, iscodii cu privirea împrejurimile, de pe locul înalt unde mă aflam. Îmbucai ceva, sus, în copac, apoi mă uitai la apa fluviului și văzui, cu bucurie, că scăzuse mult, după cum mă și așteptasem.

Luai hotărârea să trec înot îndată, dar mersei mai întâi o bucată de drum spre Sud, până ajunsei la zăplazul de mărăcini, îndărătul căruia se afla adăpătoarea. Acum nu mai trebuia să pătrund în pădure, ca să caut trecătoarea îngustă, ci puteam ocoli zăplazul prin albia fluviului.

Întâmplător privi spre celalalt mal și-mi dădui îndată seama că n-o voi mai găsi pe fată pe partea asta a malului. Căci văzui lămurit acolo o dâră lată, care ducea înăuntru în tufiș.

Știi atunci că fata ascunsese acolo pe mal un Kanu, cu care străbătuse fluviul, când eu mă dusesem să aduc carnea. Luntrea trebuia să fie acum dincolo în tufiș.

Trecui îndată înot apa. La mijloc, această era adâncă până la genunchi; cu toate astea luai aminte la crocodili, care se mai puteau aține pe acolo.

Răsuflai ușurat când trecui de locul acela. Pătrunsei îndată în desiș și găsii într-adevăr o luntre – un Kanu ușor, cam vechi. După ce pregătii ceai să am la drum, porni mai departe spre Apus, către orașul Șoșong. Era vădit că fata își urmase calea încă în timpul nopții, căci găsii urme foarte lămurite, pe care nu le-ar fi putut lăsa decât numai lovindu-se pe întuneric de tufe.

Văzui curând că puteam merge și eu noaptea, nici brâul de tufe pe malul acesta era lat de cel mult cincizeci de metri, apoi începea stepa acoperită cu iarbă mărunță, care se întindea până hăt-departe.

În marginea tufișului descoperii urmele unui foc. Aici poposiseră așadar fata, sigură că nu voi da de dânsa; știa prea bine că fără Kanu nu voi putea străbate fluviul care mișuna de crocodili.

Imediat după această descoperire îmi încordai privirea. Tânăra fată nu putea să mi-o fi luat înainte decât cu cel mult un ceas, chiar dacă pornise la drum imediat după ivirea zorilor.

Mai descoperii apoi și o cutie proaspătă de conserve. Și dedusei din asta că ea mâncase întâi.

Și astfel mai pierduse ceva din timp.

Zadarnic cercetai însă împrejurimile, nu zării nici un punct care ar fi putut să fie făptura tinerei fete. Trebuie să fi mers deci foarte repede.

Pornii voincește la drum și curând recunoscu în diferite locuri, că fata trecuse pe acolo înaintea mea. Ba odată descoperii chiar într-un loc nisipos întipăritura lămurită a piciorului ei.

Mă ținui câțva timp după urmele care se repetau des, apoi băgai de seamă că ele duceau mai mult spre miazăzi. Din păcate nu le mai putui urmări acum, căci drumul meu ducea spre apus, cu să ajung la Șoșong.

Neobosit, mersei mai departe și după ce se înnopta, avui bucuria să zăresc în depărtare un punct luminos. Mă simții înviorat, căci nădărduiam acum să-i întâlnesc pe camarazii mei.

Într-adevăr, după o jumătate de ceas; observai un foc și lângă dânsul două făpturi omenești. Cu toate acestea, înaintai cu băgare de seamă, deoarece se putea să fie fiica lui Randle cu Joe acela.

Când recunoscu însă făptura uriașă a lui Pongo, scosei un chiot de bucurie. După câteva minute de goană fui lângă camarazii mei.

IV. SPRE DEȘERT.

DUPĂ CE TRECU SURPRIZA, povestii tovarășilor fericita împrejurare a întâlnirii cu Hendrik, care-l luase pe profesor în căruță. Apoi ajunsei la întâmplarea cu cafrul ucis de leopard și dădui lui Marian scrisoarea.

— Drace! exclamă prietenul meu, după ce sfârși de citit. Chestia cu statuia devine tot mai interesantă. Acum îi mai avem și pe bandiții ăștia împotriva noastră.

— Ba e și mai interesant decât îți închipui - râsei eu și povestii aventura cu fata.

Marian tăcu câțva timp, apoi răspunse, șovăind:

— Rău ai făcut că ți-ai spus numele, Robert. Dacă fata va povesti tatălui ei de întâlnirea voastră, el va ști hotărât cine sunt călătorii de care amintește Joe în scrisoarea lui și ne va putea lesne da de urmă. O va face cu siguranță, dacă află că am luat înapoi statuia de la hererosi.

— Întâi să izbutim - spusei eu - și deocamdată nici nu e de gândit măcar.

— Fără îndoială că-i vom ajunge din urmă pe indivizi - zise Marian, cu încredere - căci Pongo le-a descoperit mereu urmele, chiar dacă sunt mai vechi. Or fi alergând repede dumnealor, dar în ce privește rezistența noi suntem mai tari. Și vezi că-i ajungem noi după Șoșong.

— Va fi o luptă frumoasă, nu glumă, căci vom fi trei contra douăzeci - obiectai eu.

— Da, de unde – zise Marian – nici n-aveam de gând să luptăm cu ei, ci să le luăm doar statuia. E însă foarte bine că te afli la noi, căci acum ne putem iuți pașii. Măine, cu câteva ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, vom porni la drum.

— Bine, putem face și așa – încuviințai eu – dar dacă s-ar putea, cruță-mă astă-noapte de veghe, căci aș vrea să mă odihnesc.

— Mai e vorbă! răspuse Marian. Cred și eu că n-a fost prea ușor să ne ajungi din urmă atât de repede!

În a șasea zi după această întâlnire ajunserăm la Șoșong. Mă temusem că englezii ne vor face greutăți acolo, dar Marian întrebă pe față la poliție, dacă nu cumva fusese observată, o trupă de douăzeci de hererosi, care ne jefuiseră.

Polițistul englez ne măsură din cap până-n picioare, apoi râse și zise:

— Mă bucur să vă cunosc, domnilor. Știu că în fața mea pe domnii Farrow și Bertram, cu Pongo al lor. Am fost informați despre aceasta din Udjiji, dar puteți fi liniștiți. Mohamed Tip acela, care v-a învinovățit de spionaj, a fost judecat pentru crime grave și înainte de a fi executat a mărturisit că în cazul dv. a mințit, așa că, oricând poftiți puteți pași pe teritoriu englez.

— Asta mă bucură foarte mult – răspuse Marian – căci suntem într-adevăr nevinovați și numai din pricina dorului nostru de aventuri ajungem adesea în situații neplăcute. Dar îmi dați voie să revin la întrebarea mea?

— Ai dreptate, domnule Farrow. Mi s-a raportat într-adevăr că azi dimineață, adică acum cinci ceasuri, banda cu pricina a trecut prin oraș. N-au avut însă o atitudine suspectă, astfel că n-aveam nici un motiv să-i oprim. Au luat direcția de-a dreptul spre deșert, după ce și-au cumpărat într-o prăvălie de aici burdufe pentru apă.

— Așa dar – după cum presupuneam – au de gând să străbată deșertul Kalahari, ca s-ajungă în patria lor, zise Marian – astfel stând lucrurile, trebuie neapărat să-i urmărim. Unda putem găsi burdufe pentru apă?

Amabilul polițist ne dădu adresa prăvăliei, dar adăugă:

— Nu e nevoie să le umpleți aici, căci ar fi o povară de prisos pentru dv. E de ajuns dacă vă astâmpărați setea aici și vă umpleți sticlele cu ceai. Exact la patruzeci de kilometri spre apus se află cea dintâi groapă de apă. Acolo va trebui să vă aprovizionați din belșug, căci alta nu mai găsiți decât după alți optzeci de kilometri. Vă voi da un plan pe care sunt însemnate exact locurile unde se află apă.

— Îți mulțumesc călduros – zise Marian și strânse mâna englezului – mă tem numai că hererosii ar putea să golească de apă puțurile, pentru că se știu urmăriți.

— Nu trebuie să vă temeți de asta – îi liniști polițistul – căci puțurile se umplu la loc foarte repede. Pe vremea asta în vreo patru ceasuri, pe timp de ploaie nici nu pot fi goliți.

— Atunci e bine - spuse Marian - afară de asta, nădăjduiesc să-i ajung curând pe hererosi.

— N-ar fi mai nimerit să vă dau câțiva însoțitori? propuse englezul. Sunteți doar numai trei oameni împotriva celor douăzeci de negri.

— Las-că le luăm noi îndărăt statueta furată - spuse Marian, cu încredere - aş dori să evit orice luptă. Îmi dai voie să-ți mai pun o întrebare: e cunoscut pe aici unul cu numele Jim Randle?

Polițistul ne privi înmărmurit, apoi răspunse, clătînând capul:

— Se pare că mirosiți tot ce e legat de primejdii. Firește că-l cunoaștem pe individul acesta; e un bandit faimos, care a vârat groaza în ținutul Lehutitang. Vreți poate să vă țineți de el?

— Nu - râse Marian - dar probabil că el de noi. Îți voi povesti pe scurt toată chestia, poate că avem totuși nevoie mai târziu de ajutor sau ne putem spăla de vreo nouă învinovățire mincinoasă.

Povesti englezului aventurile noastre de când venisem în Mozambic. Polițistul nu-nceta să dea din cap, până ce izbucni, în cele din urmă:

— Dumnezeu mare, sunt de doisprezece ani în Africa, am întâmpinat multe în vremea asta, dar astfel de aventuri nu i se întâmplă oricui în viață.

— Ce să-i faci! zâmbi prietenul meu. Acum știi cel puțin că Randle acesta are o fată!

— Da, asta a fost o prostie din partea fetei - zise englezul, făcându-și însemnări - se mai poate ca ea să n-aibă deloc de-a face cu el, căci numele de Randle e destul de răspândit.

— Nu uita însă chestia cu ivirea ei misterioasă în pădure, apoi Kanu-ul ce stătea gata pregătit - spuse Marian - afară de asta urmele ei duc ceva mai spre miazăzi, așa dar într-adins a ocolit Șoșong-ul.

— Firește, e suspect - încuviință polițistul - și voi da ordin patrulelor noastre să n-o scape din ochi pe fată.

— Acum trebuie să ne luăm rămas-bun - zise prietenul meu - îți mulțumesc pentru prețioasele indicații.

Ne despărțirăm, apoi ne duserăm să cumpărăm burdufe pentru apă, ca să ne ajungă pentru două zile.

Stăpânul prăvăliei, o corcitură, nu-mi plăcu deloc. Avea privirea vicleană și mi se păru că zăresc un rânjet batjocoritor pe buzele lui când ne înmână gălețile.

Când furăm afară îi împărtășii lui Marian presupunerile mele și prietenul meu zise:

— Da, același lucru l-am băgat de seamă și eu. Dar în definitiv, ce e vinovat omul dacă are mutră antipatică! Și ce poate avea cu noi? Ne-a văzut doar pentru întâia oară în viața lui.

— Ei, da, ai și tu dreptate - încuviințai eu - cu toate astea simțeam dușmănia în ochii lui.

— Probabil că e vorba numai de ura firească pe care o au corciturile împotriva albilor.

Cu asta pusesem capăt discuției. Mâncărăm într-un restaurant din oraș, apoi pornirăm la drum și după o jumătate de ceas Șoșong rămăsese îndărătul nostru.

Vegetația devenea din ce în ce mai rară și tot mai des trebuia să străbătem locuri întinse cu nisip aproape fierbinte. Deșertul grozav își începea împărăția lui nemărginită.

Luaserăm merinde pentru o săptămână, nădăjduind că până atunci vom ajunge la Lehutitang sau pe aproape. Vânat cu greu s-ar fi putut găsi pe coastă și chiar dacă da, n-am fi putut frige carnea, căci n-am fi găsit lemne.

Dar dacă înaintam mai încet, trebuiau să-și micșoreze viteza și hererosii. Aveau și dânșii încă vreo câteva sute de kilometri de mers până s-ajungă în țara lor. De acolo puteau; să meargă cu trenul până la coastă, unde să vândă prețioasa statuie.

Aveau un avans de cinci ceasuri, ceea ce însemna pentru noi treizeci de kilometri de drum, ca să-i ajungem, dar Marian avusese dreptare spunând că negrii or fi ei repezi de picior, dar nu se pot asemui cu rezistența europenilor.

Trebuia, deci, să ne silim a face șapte până la opt kilometri pe ceas.

Cu puțin înainte de a se înnopta, ne aflam într-o pădurice unde ajunseserăm după ce străbăturăm o fâșie lată nisipoasă.

— Dacă am, fi în deșert, ne-am putea urma drumul încă vreo câteva ceasuri – spuse Marian – așa însă e mai bine, poate, dacă vom încălzi ceva conserve reci și să stăm lângă foc până în zori. În zilele următoare va trebui să mâncăm conservele reci noaptea să dărdăim de frig din lipsă de lemne.

— În schimb vom putea merge noaptea câteva ceasuri – propusei eu – și în felul acesta câștigăm repede timpul cu cât ne-au luat-o înainte Hererosii.

— Firește – încuviință Marian – asta a fost gândul meu dintru început. Uite, aici pare să fie un foarte bun loc de popas. Ia să strângem repede vreascuri.

— Massers, aici fost negri – spuse deodată Pongo și arată o urmă de picior care se vedea lămurit într-un loc nisipos – nu e mult de când fost aici.

Asta puturăm recunoaște și noi din adâncitura urmei, de asemenea și că fusese piciorul unui negru.

Imediat mi se duse gândul la al doilea cafru, de care pomenea Joe în scrisoarea sa către Jim Randle și spusei în șoaptă:

— Șewa.

Marian încuviință din cap și răspunse:

— Și eu m-am gândit la el. Oare o fi vrând să înnopteze în păduricea asta? De alungat nu-l putem alunga, de arestat iar nu putem să-l arestăm, căci până acum nu ne-a făcut nimic. Pe da altă parte, însă, nu trebuie să rămână în apropierea noastră.

— Mai întâi de toate trebuie să ne încredințăm unde a rămas – zisei eu – să alegem locul acesta pentru lagăr, să adunăm lemne și când se va întuneca vom putea zări lumina focului său.

— Ar fi cel mai bun lucru. Dar în vremea asta Pongo ar putea să-i caute urma dacă nu cumva s-a ascuns pe undeva pe aproape.

— Pongo face – spuse uriașul și se făcu nevăzut printre tufe.

Începurăm să strângem vreascuri și tocmai se lăsă noaptea când veni înapoi Pongo.

— Negrul mers mai departe în stepă – ne spuse el.

— Atunci cu siguranță că vom fi acolo înaintea lui, râse Marian. Cu toate astea nu pricep de ce n-a rămas în pădurice. Colo în stepă doar nu găsește lemne destule pentru foc.

— Poate că vrea să mai facă o bucată de drum în timpul nopții – spusei eu.

— Se poate și asta – încuviință Marian – atunci însă îi va ajunge pe hererosi înaintea noastră. Dar nu face nimic; el singur nu poate întreprinde nimic împotriva lor.

Aprinserăm focul, încălzirăm conservele, băurăm ceai și orânduirm paza.

Noaptea trecu în deplină liniște și cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor pornirăm înainte spre apus. Îndată după ce se va lumina de ziuă, trebuia să dam de cel dintâi put cu apă, despre care ne pomenise polițistul englez.

Marian dovedi încă odată ce minunat simț de orientare avea, căci odată cu ivirea zorilor văzurăm înaintea noastră puțul căutat.

Ne apropiarăm, umplurăm burdufele și după, un sfert de ceas pornirăm iarăși la drum. Apa era foarte limpede și curată și o puteam bea fără grijă și nefiartă.

Ceasurile treceau unul după altul. Ne aflam acum în inima deșertului nisipos, ceea ce ne îngreuna foarte mult mersul. Pe lângă asta soarele dogorea atât de puternic încât îl pizmuim pe Pongo, care avea numai un șorț dinainte.

Trecuse de amiază când Marian propuse să facem un mic popas. Am fi putut merge fără întrerupere până seara, dar trebuia să ne cruțăm puterile pentru marșul lung pe care îl aveam de făcut. Asta era mai important decât să ne apropiam de hererosi cu câțiva kilometri.

Deschiserăm repede câteva cutii cu conserve, al căror conținut îl mâncarăm rece. Adică chiar atât de reci nu erau ele, căci căldura grozavă le adusese la o temperatură destul de ridicată.

Și apa din burdufe era caldă. Când ridicai burduful meu ca să dau pe gât o înghițitură, făcui o descoperire care, cu toată căldura, îmi dădu fiori reci prin șira spinării.

Burduful era numai pe jumătate plin și eu îl umplusem totuși până în vârf la puț. Pe drum nu putuse curge, căci era închis bine. Uimit, mă uitam la el.

— Ce-i mutra asta pe tine, Robert? răs Marian, care tocmai vroia să ducă și el la gură burduf. Apoi zise cu glas înăbușit:

Își rupse vorba și privi și dânsul uimit la burduf. Apoi zise cu glas înăbușit.

— Aici nu e lucru curat. Pongo și din burduful tău s-a scurs apa pe jumătate?

Urișul își aruncă ochii la burduf și făcu și el o mutră la fel de mirată, căci și din al lui apa rămăsese numai pe jumătate. Atunci mi se lumină mintea și strigai:

— Corcitura aia de negustor ne-a făcut-o! De aceea zâmbea atât de batjocoritor.

V.

MOARTEA LA PÂNDĂ.

— **TICĂLOSUL!** exclamă Marian. Acum îmi explic cum stau lucrurile. Hererosii au cumpărat și ei burdufe de apă și l-or fi mituit pe negustor ca să ne vândă nouă dintr-alea găurite. Știau bine că numai urmăritorii lor vor cumpăra după dâșii burdufe, ca să străbată pustiul Kalahari.

Cercetai cu mai multă luare aminte burduful meu și descoperi pe fund numeroase punctulețe negre. Cauciucul fusese găurit cu un ac subțire și astfel apa se scursese treptat, treptat.

— Ce e de făcut? La puțul cel mai apropiat puteam ajunge abia în seara zilei următoare și pana atunci apa din burdufele noastre se va fi scurs de mult. Rămâneam așa dar numai cu ceaiul din sticle și pe căldura aceea grozavă asta înseamnă mai nimic.

Dar trebuia să facem cum om putea și Marian zise:

— Dacă vom bea acum aici cât mai multă și apoi vom merge mai departe, poate că până diseară ne mai rămâne nițică apă în burdufe. În timpul nopții ne vedem de drum câteva ceasuri, iar mâine o să ne mulțumim cu ceaiul din sticle. Spre seară ajungem la al doilea puț.

— După harta pe care ți-a dat-o polițistul, când ajungem la al treilea puț? întrebai eu. Putem socoti doar că apa din burdufe va ține o zi în loc de două. Asta dacă găurite nu se vor mări, firește. Ah, e o ticăloșie fără margini. Uite și aici pe de lături, burdufele sunt găurite până la margine. Altminteri le-am fi putut ține întoarse.

— Mare ticăloșie, într-adevăr! scrâșni Marian.

Să nădărdum că vor ține o zi burdufele. Ia stai nițel... ne aflăm acum aici la puțul ăsta... al doilea e spre apus, cel de la optzeci de kilometri depărtare. A! În apropierea acestui puț sunt apoi altele două, unul la miazăzi, celălalt la miază-noapte. Amândouă cam la vreo cincisprezece kilometri distanță. Spre apus se află apoi altul, la vreo patruzeci de kilometri.

— Atunci e bine - spusei eu - putem merge deci de-a dreptul spre apus, căci până acolo ține apa pe care o avem. Numai la caz de nevoie

ne putem îndrepta de la cel mai apropiat puț, spre Sud sau Nord.

— Da, lucrurile nu stau atât de rău precum credem noi – zise Marian – acum să întindem pasul și până mâine trebuie să ajungem.

Perspectiva că numai cu mare efortare ne-am putea salva de la moartea prin sete, ne dădu și mai multă energie. Mersem atât de repede încât parcă nu ne-am fi aflat în nisipul moale și fierbinte al deșertului, ci în iarba stepei.

Dar după vreo două ceasuri numai furăm nevoiți s-o lăsăm mai încet. Vroiam doar să umblăm vreo două ceasuri în timpul nopții răcoroase, așa că nu trebuia să ne istovim cu totul puterile de pe acum. Mergeam totuși mai repede decât în cursul dimineții și când se înnoptă iuțirăm și mai mult pașii, căci frigul ne făcea mai ușurei.

După vreo trei ceasuri de mers pe întuneric ne oprirăm. Îmbucurăm ceva conserve și băurăm restul de apă din burdufe.

Luarăm hotărârea să reîncepem marșul cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor, socotind că șase ore de somn erau prea deajuns. N-aveam nevoie să facem de pază, căci de fiare nu trebuia să ne temem pe aici. Ne întinserăm deci înghesuiți unul în altul, ca să ne fie mai cald și adormirăm imediat.

Eram cam amorțiți când ne trezirăm la timpul hotărât. Îmbucurăm ceva, apoi pornirăm voinicește la drum; acum era vorba să ne și încălzim.

Când se iviră zorile, fui cam dezamăgită nevăzând pe suprafața nesfârșită a deșertului nici un punct negru care să ne fi arătat prezența hererosilor.

Curând îmi veni însă în gând, că asta s-ar putea întâmpla abia peste o săptămână și atunci ne vom afla în apropiere de Lehutitang.

Mersem fără întrerupere, însă din ce în ce mai încet, din pricina căldurii tot mai arzătoare, pe măsură ce soarele se înălța pe cer.

În cele din urmă Marian făcu iar un mic popas și dădurăm pe gât câteva înghițituri din apa caldă. După o jumătate de ceas, pornirăm iar la drum. Căldura devenea tot mai apăsătoare și acum sorbeam aproape la fiecare ceas o înghițitură de apă, altminteri n-am fi avut putere să ne urmăm calea.

Când, după socoteala mea, trebuia să fim în apropierea puțului al doilea, sticlele noastre erau goale.

Pongo, care cu privirea lui ageră, descoperea totul înaintea altuia, scoase deodată o exclamație.

Îl privirăm și văzurăm pe chipul său o expresie ciudată: întrebătoare, sovăielnică, aproape speriată.

— Ce s-a întâmplat, Pongo? Întrebă Marian.

— Puncte negre colo în fund, răspunse uriașul. Stau pe loc. Pongo crede sunt oameni. Dar stau pe loc.

Asta părea să-i facă mare bătaie ide cap, dar eu râsei și zisei:

— Or fi hererosii care dorm lângă puțul cu apă. Păcat că nu ne

putem apropia acum dar poate izbutim să luăm statuia și să ajungem la celălalt puț, spre sud sau nord... Ce părere ai tu, Mariane?

— N-aș putea spune – răspunse prietenul meu și privi repede la Pongo – să mergem mai aproape și Pongo va putea deosebi atunci despre ce e vorba.

Uriașul se și pusese în mișcare, cu privirea ațintită în depărtare. După vreo trei sute de metri descoperii și eu punctulețele negre, nemișcate, care păreau însă foarte mici, aproape turtite.

— De sigur că sunt oameni – spusei îndată – dar se pare că stau întinși la pământ și dorm.

Pongo zise atunci, calm:

— Negri colo mort.

Tresărirăm și Marian exclamă, mirat:

— Poți vedea asta, într-adevăr, Pongo? Cum e cu putință?

Uriașul zâmbi.

— Pongo închipuie, Massers vine repede, răspunse dânsul și își iuți pasul.

Curând ne puturăm da seama că avea dreptate. Zăceau într-adevăr oameni nemișcați pe nisipul fierbinte. Nu dormeau, căci poziția lor era prea nefirească. Trupurile le erau chircite, măduarele răsucite parcă.

— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat acolo? exclamai eu?

Pongo izbucni în râs și zise:

— Negru fost în pădure înainte deșert. Acolo hereros. Pongo nu știe unde găsește acum apă.

Nu pricepui deloc vorbele sale. Marian făcu însă o mutră gravă; părea să bănuiască ce tragedie se desfășura se acolo.

Făpturile schimonosite se vedeau tot mai lămurit și cu cât ne apropiam, cu atât mi se strângea inima. Acolo era singurul puț pe o distanță de cincisprezece kilometri spre Sud și Nord și noi eram iarăși foarte însetați.

În cele din urmă ne aflară în fața cadavrelor care ofereau o priveliște înfiorătoare. Păreau morți de câteva ceasuri și soarele și începuse să descompună trupurile țepene.

Pongo nu aruncă nici o privire morților ci merse la puț, se aplecă deasupra, se întoarse spre noi și zise:

— Repede plecăm, altă apă căutăm. Apă de aici aduce moarte, are buruiana rea înăuntru. Adus negru din pădure. Asta aici picior de la el.

Arată spre o urmă de picior lângă put. Nisipul era acolo foarte umed și un picior omenesc se întipărise lămurit. Era un picior mare, desculț și cu siguranță că Pongo recunoștea într-însul; același, pas pe care-l văzusem în pădure, îndărătul nostru.

— Îmi închipui eu cum s-a întâmplat – spuse Marian – cafrul, a cărui urmă de picior o vedem aici, este Șewa, după toate probabilitățile. Trebuie să fie foarte puternic, căci se pare că le-a luat înainte hererosilor în cursul nopții și-a umplut burduful cu apă, apoi a otrăvit

apa din put. Mă miră numai că nu-s decât zece hererosi aici.

Pongo arată spre o urmă slabă care ducea spre miazăzi și zise:

— Negri vin mai târziu, văzut frați de la ei bolnavi și dus repede la cealaltă apă.

Așa și trebuia să se fi întâmplat. Cei zece morți acum, ajunseseră întâi, se năpustiseră cu lăcomie la apă și cei ce veniră în urmă i-au găsit zvârcolindu-se în dureri, sau poate chiar morți. Au examinat apa, cu siguranță și au descoperit într-însa buruiana otrăvitoare. Atunci au pornit repede spre miazăzi.

— N-avem încotro, trebuie să mergem și noi spre miazăzi, la cealaltă fântână – spuse Marian – dacă călcăm voinicește, suntem acolo în patru ceasuri.

— Și dăm de Hererosi – întregii eu – ca să vedem din depărtare cum ei se înfruptă, din apă, iar noi stăm acolo însetați.

— Ai și tu dreptate – încuviință Marian – poate încă e mai bine să mergem mai întâi la puțul dinspre Nord. Acolo ne umplem sticlele și burdufele și, fără să ne mai oprim, mergem la puțul dinspre miazăzi. În felul acesta putem observa în liniște ce se întâmplă acolo; căci dacă ne grăbim și nu ne oprim toată noaptea, putem fi acolo înainte de ivirea zorilor.

— Hm... nu crezi și tu că cafrul a fost și în Sud și o fi otrăvit apa și acolo? spusei eu. Și atunci, cu siguranță că statuia i-a și căzut în mâini.

— Aici mers cinci Hererosi, acolo cinci – zise Pongo deodată și arătă și spre miazănoapte și spre miazăzi.

Într-adevăr, se vedeau urme șterse de picior în amândouă direcțiile. Ce era de făcut? Hererosii se despărțiseră, așa dar, dar care din ei aveau statuia? Și unde era Cafrul care ucidea cu atâta cruzime?

Pongo cercetă cu atențiune amândouă urmele și zise:

— Aici mers ucigaș.

Așa dar spre Sud. Atunci cu siguranță că și statuia era acolo, căci Cafrul o fi observat din apropiere efectul otrăvii grozave. Puțul sudic era deci otrăvit, așa că trebuia să mergem spre Nord.

Prost lucru! Însetați cum eram, să mai facem un marș de cincisprezece kilometri! Mai aveam încă vreo două ceasuri de lumină și de căldură grozavă.

Pongo aruncă doar o privire pe harta pe care ne-o dăduse polițistul, apoi luă el conducerea.

Trebuie să mărturisesc că numai cu greu mă mai țineam pe picioare. Și pe lângă asta, Pongo al nostru gonea, nu alta.

Nu mai știu cum am făcut drumul acela îngrozitor – dar l-am făcut. Era încă ziuă când Pongo se opri. Se sprijini în sulița sa, puse mâna stângă streășină la ochi și privi încordat în depărtare. Apoi, fără să-și schimbe poziția, zise:

— Massers, va fi foarte rău. Și acolo Negri morți. Trebuie mergem înapoi.

Nu ne puteam îndoi de cuvintele sale. Când Pongo susţinea ceva, așa și era.

Mă simţii cuprins de disperare. Arunca repede raniţa grea și puşca și strigai:

— Nu mai are nici un rost, eu mă întind aici.

Și, într-adevăr, genunchii începură să mi se încovoie și cu toate încercările de a mă ține pe picioare, căzui grămadă. Marian, care-și aruncase și el bagajele, se lăsă îndată în genunchi lângă mine și-mi ridică capul.

— Robert, adună-ți puterile! șopti el. Nu suntem încă pe ducă. Avem înaintea noastră răceala nopții și vom putea merge vârtos. Ia te uită la Pongo, el nici nu simte!

Privii în neștire la camaradul nostru. Și el își aruncase raniţa și stătea ca și înainte, cu sulita în mâna dreaptă, cu stânga pavază la ochi. Probabil că chiar de la depărtarea asta vroia să-și facă o imagine de ceea ce se petrecuse la puț.

— Mariane, e numai o slăbiciune de moment - șoptii eu - va trece îndată. Ah, se pare că Pongo a ghicit într-adevăr ce s-a petrecut colo în fața noastră.

Uriașul se întoarse, se apropia încetisor și, cu privirea tristă îndreptată spre mine, zise:

— Pongo văzut prost la alt loc de apă. Cafrii întâi alergat spre miazăzi, apoi făcut ocol și venit înapoi. Acolo zac cinci Hererosi.

— Drace! exclamă Marian - atunci trebuie să se fi gândit sau văzut că acești cinci Hererosi aveau statuia la ei. Trebuie să mergem acolo și să ne încredințăm.

— Eu rămân aici - spusei - când va fi să ne întoarcem, voi fi pe picioare.

— Pongo merge acum - zise uriașul Negru.

— Pongo va fi vinovat dacă Massers nu va avea apă. Massers rămâne aici, Pongo vine îndată înapoi.

Planul lui era limpede de tot: vroia să se ducă în timpul nopții spre puțul de la Sud și să ne aducă apa trebuincioasă. Dus și întors erau șaiszeci de kilometri și treaba asta - după o zi de marș forțat - n-o putea face decât Pongo, al nostru.

Dar Marian se împotrivi cu multă hotărâre:

— N-are nici un rost, Pongo, căci n-ai de unde ști dacă cafrul n-a otrăvit și puțul de la miazăzi. Să ne încredințăm numai ce s-a petrecut acolo, apoi pornim spre apus. Puțul de acolo poate fi la cel mult patruzeci și cinci kilometri depărtare.

— Masser Bertram nu merge cu noi - mai încercă Pongo.

Dar Marian se împotrivi iarăși:

— Las-că își adună el puterile. N-are nici un rost să faci drumul, Pongo, căci se poate să fie fără folos. Afară de asta, la înapoiere vei pierde jumătate din apă pe drum. Peste o jumătate de ceas se lasă

noaptea și odată cu dansa, frigul; Atunci pornim la drum, mâncăm peste un ceas conservele, care se vor fi răcit în vremea asta și cam peste vreo șapte ceasuri trebuie să ajungem la puț. Acolo rămânem până se face ziuă.

Propunerea prietenului meu era, într-adevăr, cea mai nimerită. Poate că Joe acela, care fusese împreună cu cafrii, otrăvise și apa de la miazăzi și atunci Pongo ar fi făcut degeaba marșul său forțat. Și dacă rămâneam o noapte unde eram, nu vom mai avea putere a doua zi să străbătem patruzeci și cinci de kilometri sub arșiță.

— Robert, rămâi liniștit aici până vom fi cercetat noi puțul – urmă prietenul meu – cred că vom fi îndărăt până se înnoptează. Atunci va trebui însă să te scoli.

— Aș putea și acum – zisei eu cu hotărâre – a fost numai o slăbiciune nervoasă de moment, care m-a cuprins când Pongo ne-a anunțat noua nenorocire. Merg cu voi la puț, îmi adunai puterile și mă ridicai; câteva clipe mă clătinai pe picioare, apoi putui merge destul de bine. Dar Marian se mai împotrivi odată:

— N-are nici un rost, Robert, să vii cu noi, te obosești fără folos. Mai bine rămâi aici cu bagajele noastre, ca să nu fim nevoiți să ne târâm și cu ele. Și dacă ne va surprinde întunecul la puț, nu vom avea nevoie să le căutăm pe urmă, ci ne vom putea înțelege prin strigăte.

Văzui că are dreptate, așa că mă așezai pe ranița mea, în vreme ce Marian și Pongo porniră spre puț.

În vreme ce priveam după ei, eram chinuit de gânduri negre. Ne va fi cu putință să ajungem la puțul îndepărtat din spre Apus? Eram aici înconjurați de moarte în adevăratul înțeles al cuvântului – de moartea cea mai grozavă care există..

Dar văzând hotărârea dărză a camarazilor mei îmi recăpătai și eu curajul. Atâta vreme cât Marian și Pongo nu renunțau la luptă, nu era nici un motiv de disperare.

Ajunseră acum la puț și se aplecară asupra punctelor negre, pe care le puteam desluși bine. Pongo, care părea un pitic de la depărtarea asta, căuta parcă urme. Porniră îndărăt.

Abia străbătuseră jumătatea drumului, când soarele apuse și imediat se lăsă întunericul. Acum văzui cât de bună fusese ideea lui Marian ca eu să rămân pe loc. Ce greu ne-ar fi fost acum să ne căutăm bagajele!

Din când în când aprindeam lampa de buzunar, pentru ca tovarășii mei să știe unde mă aflam. În curând auzii nisipul crâșnind sub picioarele lor și Marian strigă vesel:

— Bine ai făcut, Robert, ne-ai scutit astfel și de oboseala de a striga. Așa; acum, însă, la drum!

— Dar ce să petrecut la puț? Întrebai.

— După cum spusese Pongo, cafrul s-a apropiat făcând ocol mare și a zvârlit înăuntru buruiana otrăvitoare. Cinci hererosi au băut din ea și au murit. Firește ca n-am mai putut afla dacă aveau statuia la ei.

— Atunci să știi că e pierdută pentru noi, oftai eu. Păcat de toată oboseala asta.

— O fi având-o Jim Randle – râse Marian – și în cazul acesta trebuie să i-o suflăm.

Ne luarăm repede ranițele și puștile și pornirăm spre apus. După cum hotărâse Marian mâncarăm abia peste un ceas ceva conserve, care ne înviorară într-adevăr, căci se răciseră destul de bine.

Prea ușor nu era marșul. Și apoi nu știam dacă puțul către care ne îndreptam, nu fusese și el otrăvit.

Și teama aceasta era mai apăsătoare decât oboselile trupesti. Afară de asta trebuia să fim cu mare băgare de seamă, căci se putea ca acolo să se ațină cafrul și să ne ucidă. Ceasurile treceau unul după altul. La întrebările lui Marian cum mă simt, puteam răspunde că mi-e într-adevăr destul de bine.

Luna se ivi pe cer luminând pustiu nemărginit; în cele din urmă Pongo arătă cu mâna înainte și zise:

— Acolo puț cu apă, nimeni acolo.

Asta era o veste cât se poate de îmbucurătoare și ne îndoirăm străduințele.

După o jumătate de ceas ajunserăm la puț și după ce Pongo încercă apa și o găsi bună, ne potolirăm setea cu lăcomie.

Pe urmă ne întinserăm în nisipul rece, ca să dormim până dimineața.

Când se iviră zorile, Pongo ne trezi:

— Hererosi fost aici.

Într-adevăr, văzurăm urmele a cinci oameni, asta însemna că renunțaseră, la planul lor dintâi de a se duce la puțul dinspre miazăzi și veniseră de-a dreptul încoace. Și încă în cursul nopții meraseră mai departe, spre patria lor.

Marian se aplecă deodată și zise agitat:

— Robert, au statuia la dâșii, uite aici întipăritura!

Da, era acolo o urmă lămurită a micii statui, pe care unul din Negri o fi pus-o la pământ.

— Înainte! strigă Marian – trebuie să ne luăm după ei în țara Damara.

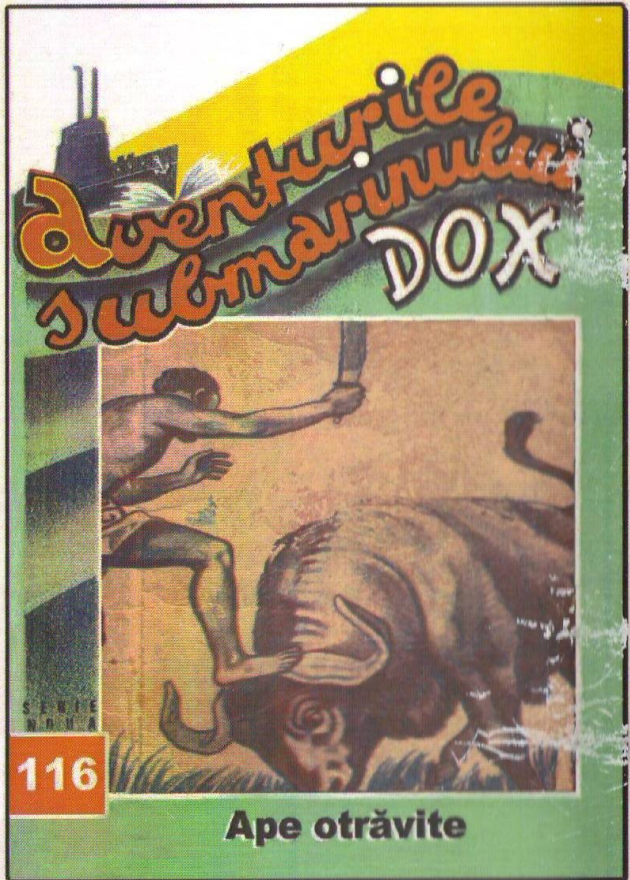
Până să punem stăpânire pe statuie, am mai întâmpinat multe aventuri. Despre astea îți voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheia doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **ZEIȚA DE AUR.**

În numărul următor:

APE OTRĂVITE.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro